

μάτια μου, κ' έφουγα. Πού πήγαινα δέν ήξερα. Ο δρόμος μ' έβγαλε άπάνω στον Άνεμόμυλο. Άνέβηκα τό βουναράκι, κάθησα στο πλάγι του μισογερμενισμένου μύλου, κ' έβλεπα άντικρύ μου. Έβλεπα τήν άτέλειωτη θάλασσα, μίλια και μίλια μακριά, κι ό κόσμος δέ μέ χωρούσε! "Άκουγα τά κύματα πού χτυπούσανε μέσα στις σπηλιές άποκάτω και θαρρούσα πώς άνεστέναζαν. Έβλεπα τούς βράχους ξερούς μπροστά μου, και μου φαίνονταν παράξενο, πώς δέ μιλούσαν, πώς δέ ράγιζαν, πού έφευγε ή Έλένη για πάντα! Περνούσαν οι βάρκες να πάνε στο περιφάνι, και δέν καταλάβαινα πώς μπορούσε ό έρημος ό ψαράς νάχη τό νού του στο ψάρεμα, πώς έφευγε ή Έλένη! Πώς δέν έπεφτε κι ό ήλιος μιά και καλή μέσ τή θάλασσα, να πνιγη και να χαθη, μόνο κατέβαινε έτσι σιγανά σιγανά, σα να μην έφευγε ή Έλένη!

Αξάφνα άκούγω ένα βαρύ κρότο, σα να πήδηξε κάποιος από ψηλά. Γυρίζω, και βλέπω ένα «λεγάμενο» στρωμένο καταγής. Πρέπει να παραπάτησε πηδώντας απ' ένα βράχο. Λίγο παρακειθε βλέπω άλλον έναν κ' έτρεγε καταπάνω μου με μιά άγρια χαρά στα μάτια του. Ένας τρομερός στοχασμός πέρασε από τό νού μου σαν άστραπή, και με κλόνισε σα σεισμός. Καθώς πού τό λέγω, βρέθηκα όλόρθιος, πηδηχτός, πεταχτός, ζορκάδι μοναχό. Πηδούσα τούς βράχους σα να είταν κατρακυλιστά. Μιά φορά δέ γύρισα να δω από πίσω μου. Σε δυό στιγμές βρέθηκα στο χωριό. Άλλη μιά στιγμή και γωνούμουνα μέσα στην αυλή μας. Φωνή δέν είχα σαν μπήκα. Άνέβηκα ίσια πάνω. Ξαπλώθηκα, και πολεμούσα να συνεφέρω. Η καρδιά μου χτυπούσε κ' ή αναπνοή μου μπαινόβγαине με μιά όρμη πού δέν είχε συμμαζεμό. Τόν έβλεπα ακόμα τό φίλο με τ' άγρια μάτια. Ός και τώρα τον βλέπω!

Δέν ξέρω πόση ώρα κοιτούμουν έτσι. Δέν ξέρω τί συλλογιόμουν. Ένα πράμα θυμούμαι, πού άπεφάμισα να μην τούς πώ τίποτε τούς δικούς μου. Θα τρομάζουν, είπα, και θα με τάξουν ίσως και μένα καλόγερο! "Όχι, όχι! Έγώ θα ζήσω στον κόσμο, θα μεγαλώσω στον κόσμο, και μέσα στον κόσμο θα τούς πλερώσω τούς φίλους.... Σκουλαρίκι να τό κρεμάσουν! [Έπεται συνέχεια]

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Κληρονομικά έλαττώματα

Παρατηρήθη, ότι τινά των πνευματωδών ποτών, μεθύσκουσιν ένίους εις μέγαν βαθμόν, ένφ άλλα ποτά περιέχοντα ίσην ποσότητα οίνοπνεύματος ούδόλως βλάπτουσιν αυτούς.

Ούτω τις, όν ρώμι, άρακ κτλ. δέν έβλαπτον ποσώς, ένφ με ποτήριον ρακής έμεθύσκετο τελείως, εξήγει μόνος τήν αδυναμίαν του ταύτην εκθέτων ότι ό πατήρ του υπήρξε ρακοπότης.

Δύο υιοί άνδρός, όστις εύρίσκετο εις τήν ευχάριστον θέσιν, να δύναται να πίνη καθ' όλην του τήν ζωήν καμπανίτην, καταλαμβάνοντο εύθως υπό φρενιτιάσεως όσάκις έγεύοντο τό ποτόν τοϋτο, ένφ πās άλλος οίνος ούδε κατά προσέγγισιν είχε τοιαύτην ένεργειαν. Έκτός τούτου παρατηρήθη ότι άνθρωπος πίνων μετρίως ποτόν τι έμεθύσκετο προς μεγάλην του έκπληξιν, πολύ εύκολώτερον ένεκα άλλαγής ποτού και εύρε ως αίτιαν, ότι εκλίνε κληρονομικώς προς τό νέον ποτόν.

Τοιούτον συνέθη πρό μικρού έν Λονδίνω και εις Ιερέα τινά, όστις επί 20 έτη έσυνείθισε να πίνη οίνον κατά τό γευμά του· εις τούτον έδωκάν ποτε, ότε είχε πολύ καταβληθή, να πίνη έλίγον θερμόν ρώμι προς ένδυναμίωσιν, και άμέσως έμεθύσθη όλοτελώς. Άφού συνήλθε, διηγήθη ότι ό πατήρ του ήτο ρωμιοπότης.

Οίνοπότης τις έλεγεν ότι τον έβλαπτε τό μηλόρρακον (Cider-Brandy) και ότι εκ τούτου έμεθύσκετο πολύ εύκολώτερον παρά εκ των άλλων πνευματωδών ποτών. Ο πατήρ του έπινεν ευχάριστως τό ποτόν τοϋτο.

Είνε άποδεδειγμένον ότι τέκνα μεθύσων ή κλίνοισι προς τό ώρισμένον ποτόν του πατρός των — άλλα μεθύσκουσι πολύ εύκολώτερον εξ αυτού παρά εξ άλλων ποτών — ή άποστρέφονται αυτό έντελώς.

Σπανία περιπτώσις σεληνιασμού

εξήγειρεν έν Αίβαου της Σιλεσίας τήν προσογήν των Ιατρικών κύκλων. Καίτοι παρεχωρήθη ιδιαίτερον δωμάτιον εις τον 15ετη, άλλως σωματικώς υγιά νέον, όστις προσελήθη προς εξέτασιν έν τω νοσοκομείω, και όστις ένεκα των νυκτερινών αυτού περιπτώτων επί των στεγών είχεν άποβληθη εκ της έν Σάλτσβρουν σχολής, καιτοι προς τούτοις τό δωμάτιον τοϋτο εύρίσκετο έν εναντία διεύθυνσει της σεληνιακής πορείας, ή ένεργεια της σεληνης επί του νέου εξηκολούθει εις τον αυτόν βαθμόν. Μόλις ή σελήνη ύψωθη επί του όριζοντος, εξαίρεται ό σεληνιαζόμενος της κλίνης του και διευθύνεται προσεκτικώς προς τό κάπως ύψηλά κείμενον παράθυρον, επί του όποιου δι' ένδς πηδήματος αναρριχάται και τό όποιον έπειτα άνοίγει. Άλλ' έπειδή σιδηροϋν κιγκλιδωμα έμποδίζει αυτόν να εξέλθη, επανέρχεται προς τήν θύραν και διά του διαδρόμου διευθύνεται προς τήν δια κλειδίου κλεισμένην θύραν. Άνωθεν ταύτης ύπάρχει παράθυρον. Μετά μεγάλης ευκινήσιος αναρριχάται επ' αυτού. Εις τήν περαιτέρω πορείαν έμποδίζεται έν των φυλάκων, εκ των όποιων χρειάζονται τρεις ισχυροί άνδρες, όπως επαναφέρωσι τον σεληνιαζόμενον εις τό δωμάτιόν του, όστις μόλις μετά τήν δύσιν της σεληνης καθησυχάζει και εξακολουθει τον ύπνον του. Τήν έπομένην πρωίαν δέν ένθυμείται τίποτε, εξ όσων συνέδησαν τήν παρελθούσαν νύκτα. Όταν είναι πανσέληνος παρούσάζονται τά συμπτώματα της άσθενείας εις πολύ ισχυρότερον βαθμόν. Κατά τήν γνώμην του Ιατροϋ της σχολής πρόκειται ένταύθα περί σπανίου συμπτώματος σεληνιασμού, τό όποιον θα εξετασθη ειδικώς έν Βρέσλαου όπου θα όδηγηθη ό σεληνιαζόμενος.

Κατὰ τὴν γενομένην τῇ 17)29 Ἀπριλίου γενικὴν συνέλευσιν τῶν ἐταίρων τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν, ὁ κ. Ἐρρίκος Οὐσσαί ἀνέγνωσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν τοῦ ἔχοντος τὴν προεδρείαν τῆς συνελεύσεως Ἐρνέστου Ρενάν, μὴ δυνθθέντος νὰ παρευρεθῇ :

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΡΕΝΑΝ

ἐν τῷ Συλλόγῳ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν.

Οἱ ἰδρύσαντες τὸν ὑμέτερον Σύλλογον, κύριοι, ἐνεπνέοντο ὑπὸ δύο κυριωτάτων σκέψεων αἰτίνας ὑφ' ὑμῶν ἰδιαζόντως ἐγονιμοποιήθησαν. Ἐσκέφθησαν ὅτι τὸ σκέδιον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ὅπερ ἡ Ἑλλάς διέγραψε πλήρες, ἀλλὰ δεκτικὸν εὐρύσεως ἐπ' ἀπειρον, ἔπρεπεν ἀδιαλείπτως νὰ μελετᾶται. Ἐπὶ πάσης περιστάσεως τὸ πρῶτον δημιούργημα φέρεται ἐν ἑαυτῷ τὴν ἰδιότητα τῆς αὐτομάτου ἐπιβολῆς. Ἐν τοῖς ἔργοις τῆς μεγαλοφυΐας χαρακτηριστικὰ τὰς τρίβους αὐτῆς, ὑπάρχουσιν ἐξέχοντα σημεῖα ἅτινα ὁ κατόπιν χρόνος οὐδὲλως ἐξαλείφει.

Vos exemplaria graeca.

Nocturna versate manu, versate diurna.

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἤθελεν ἀποβάλλει ἐν παντὶ μέρος τῆς λάμπσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐγενείας, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὰ ἐλληνικὰ πρωτότυπα δὲν θὰ ἀπετέλουν πλέον τὴν βᾶσιν τῆς ἐλευθερίου ἀγωγῆς.

Ἡ δευτέρα σκέψις τῶν ἰδρυτῶν ἦτο σκέψις ἐπιστημονικὴ καὶ κριτικὴ. Ἡ ἐπιστημονικὴ σπουδὴ τοῦ παρελθόντος ἔχει μέγα διαφέρον, ὡς καὶ ἡ αἰσθητικὴ, ἵνα ἡ μελέτη τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων ἀνθῇ. Τὸ σημαντικώτατον μέρος τῶν γνώσεων, ἃς ἔχομεν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐγγράφη ἐλληνιστί. Πάντες οἱ κλάδοι τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης συνδέονται πρὸς τὸν ἐλληνισμὸν. Αἱ λεπτομερεῖς ἀνιχνεύσεις, ἃς οἱ σοφοὶ τῶν νέντε τελευταίων ἑκατονταετηρίδων ἔκαμον, δὲν ἐφθασαν ἀκόμῃ εἰς τὸ πέρας. Κείμενα Ἑλλήνων συγγραφέων, ἄγνωστα ἢ κακῶς ἐξετασθέντα, ὑπάρχουσιν ἔτι ἐν τῷ κόσμῳ. Πρέπει νὰ ἀνευρεθῶσι, καὶ νὰ ἀχθῇ εἰς τὸ φῶς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Τὰ πρὸ πολλοῦ εἰς χεῖρας παντὸς εὐρισκόμενα καὶ γνωστὰ κείμενα ἀνάγκη ἐκ νέου νὰ ἀναγνωσθῶσι, νὰ διορθωθῶσι, νὰ ἐννοηθῶσιν. Ὁ ἐλληνιστὴς πρῶτιστα ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης. Τὸ νεώτερον πνεῦμα, σπεῦδον πανταχοῦ πρὸς νέας ἐρεῦνας, ἀκολουθεῖ τὸ μέγα διδάγμα τῆς μεθόδου, ἣν παρέδωκεν ἡμῖν ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἐς αἰεὶ μετὰ προσοχῆς ζητοῦσα νὰ γνωρίσῃ τὴν πραγματικότητα. Οἱ ἐλληνισταὶ ἄς ἀντλήσιν ἔτι τὸ θάρρος αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰδικότης ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἱστορικῶν μελετῶν, ἦτις δὲν ἀναγκάζεται νὰ ἀναζητῇ εἰς τὰ ἐλληνικὰ κείμενα τὴν καλλιτέραν διδασκαλίαν. Γινώσκουμεν κάλλιον τὴν ἀρχαίαν Περσίαν διὰ τοῦ Ἡροδότου ἢ διὰ Ἰνδικῶν κειμένων τοῦ Ἀργετίλ. Βεβαίως ὅτι ἡ Ἑλλάς παρέδωκεν ἡμῖν περὶ τῶν Ἰνδιῶν εἶνε ὄλιγον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὄλιγον ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ φέρωμεν τάξιν τινὰ καὶ ὀρίσωμεν χρονολογίαν εἰς τὴν πληθὺν τῶν Ἰνδικῶν νημησίων.

Τὰ ἔργα ὑμῶν, ἅτινα αὐξάνουσιν ἐπιπροσθετόμενα

κατ' ἔτος, θὰ εἶνε θησαυρὸς τοῦ μέλλοντος. Ἡ δόξα δὲ ὑμῶν, ἡ ἀνταμοιβὴ ὑμῶν, Κύριοι, ἡ ἀπόδειξις ὅτι βαδίζετε τὴν εὐθεῖαν εἶνε ἡ συμμετοχὴ τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος εἰς τὰς προσπάθειάς σας, συμμεριζομένης τὸ εὐγενὲς ἔργον, ὅπερ ἀνελάβετε. Σήμερον, ὅπως καὶ κατὰ τὴν 1Ε' καὶ 1Σ' ἑκατονταετηρίδα, αἱ ἔρευνοι ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ κόσμου δὲν δύνανται τελεῖσθαι νὰ ἐπιτελεσθῶσιν ἄνευ τῆς συνεργασίας τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Δύσει κατὰ τὴν 1Ε' ἑκατονταετηρίδα συνετελέσθη, διότι καὶ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον εὐρίσκοντο ἐν ἀναγεννήσει. Κάτοχοι τοιοῦτου πλουσίου παρελθόντος ὑπῆρξαν ἐν ταυτῷ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καὶ οἱ διανομῆς καὶ οἱ ἐρμηνευταὶ αὐτοῦ. Εἴσθε εὐτυχεῖς, κύριοι, ἔχοντες τοιοῦτος νοήμονας καὶ συμπαιεῖς συναδέλφους. Ἐργάζεσθε, ὡς ἐάν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἶχε τὴν βεβαίτητα, ὅτι οὐδὲν ἔχει τὸ πεπρασμένον, καὶ εἴσθε ἐν τῷ δικαίῳ. Ὁ πολῦτιμος ὑμῶν γραμματεὺς Κ. Παῦλος Ζιράρ, θέλει ἐκθέσει ὑμῖν, πόσον τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπῆρξε γόνιμον καὶ πλούσιον ἐν ἔργοις. Εἶμαι δ' ἐγὼ βαθεῶς συγκινημένος, διότι ἤλθετε εἰς τὸ γῆρας μου, νὰ ζητήσετε νὰ προεδρεύσω τῆς ἐορτῆς ὑμῶν. Καίτοι ξένος, ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητός μου, τῶν ὥραίων μελετῶν σας, ἐν πνεύματι καὶ καρδίᾳ εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν. Ἀγαπῶμεν πάντες τὴν ἀλήθειαν, ἦτις ὑπὸ διάφορα ὀνόματα εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ.

Κύριοι, εὐχαριστῶ ὑμῖν. Θαρρεῖτε ἐπὶ τὸ μέλλον.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὁ Βασιλόπαις Ἀνδρέας, τέταρτος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰανουαρίου 1882. Ἡ δημοσιευμένη εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ λαμπρᾶς φωτογραφίας τοῦ ἀριστοτάτου καλλιτεχνικοῦ φωτογραφείου τοῦ κ. Μέρλιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ἐλληνιστὴς κ. Αἰμύλιος Λεγρὰν ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἑκατὸν δώδεκα ἐλληνικὰς ἐπιστολάς ἀνεκδότους τοῦ Φραγκίσκου Φιλέλου. Προσέθηκε δὲ μετάφρασιν γαλλικὴν καὶ πολλὰς ἐρμηνεύειας. Ὁ Ἰταλὸς Φραγκίσκος Φιλέλος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξοχώτερος ἐλληνιστὴς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα. Ἐπισκεφθεὶς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Ἑλλάδα, συγγάγε καὶ μετέφερε πλείστα ἀρχαία χειρόγραφα εἰς Ἴταλίαν, ὅπου διατελὼν ἐν ἀδιαλείπτῳ σγῆσει μετὰ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων προσφύγων διήλθεν ὅλον τὸν βίον καλλιεργῶν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα.

— Ἐξ ἀκολουθεῖ ἡ ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ Μόλτκε, ἐξεδόθησαν δὲ ἐσχάτως δύο νεώτεροι τόμοι. Ὁ εἰς ἐπιγράφεται Στρατιωτικὴ ἀλληλογραφία, καὶ περιέχει 146 ἐπιστολάς, καὶ ἐγγράφα ἄλλα ἀναφερόμενα εἰς τὸν κατὰ τῆς Δανίας πόλεμον τοῦ 1864. Ὁ δὲ ἕτερος Σύμμικτοι συγγραφαί, περιέχει ποικίλα ἔργα τοῦ μεγάλου στρατάρχου, ἐν οἷς καὶ αὐτοβιογραφίαν του καὶ διήγημά τι στρατιωτικόν. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότα-